

prima instanță: Judecătoria Bălți
Judecătorul: A. Roșca
instanța de apel: Curtea de Apel Bălți
Judecători: S. Procopciuc, E. Grumeza, A. Garbuz

ÎNCHEIERE

18 octombrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

În componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Tatiana Vieru
Nicolae Craiu
Oleg Sternioală

examinând admisibilitatea recursului declarat de Biroul Vamal Nord,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de „Slava Cargo
Grup” Societate cu Răspundere Limitată împotriva Biroului Vamal Nord, cu privire
la anularea actelor administrative și repararea prejudiciului material,
împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 28 martie 2017, prin care s-a
respins apelul declarat de Biroul Vamal Nord, fiind menținută hotărârea Judecătoriei
Bălți din 11 octombrie 2016,

c o n s t a t ă :

La 28 iulie 2017, „Slava Cargo Grup” S.R.L. a depus o cerere de chemare în
judecată împotriva Biroului Vamal Bălți, cu privire la anularea actelor
administrative și repararea prejudiciului material.

În motivarea acțiunii, societatea reclamantă a indicat că unul dintre genurile
principale de activitate a acesteia constituie importul produselor de larg consum,
precum și comercializarea acestora pe teritoriul Republicii Moldova. Respectiv, în
perioada lunilor mai - iunie al anului 2016, a introdus în țară asemenea mărfuri, însă
organul vamal a pus în sarcina agentului economic în mod neîntemeiat și unilateral
spre plată impozite și taxe nejustificate, în urma emiterii actelor cu caracter
administrativ.

Reclamantul a susținut că a respectat întocmai procedura stabilită la
determinarea și declararea valorii în vamă a mărfurilor introduse. Totodată, conform
art. 7 alin. (2) din Legea cu privire la tariful vamal, pentru confirmarea veridicității
datelor privind valoarea acestora, anunțată în vamă, și a datelor suplimentare, au fost

prezentate documentele de bază, care nu au fost contestate de către pârât, dar acesta nici nu a făcut vreo referire la aceste acte. Astfel, societatea reclamantă a considerat că Biroul Vamal Bălți a solicitat neîntemeiat prezentarea actelor adiționale.

Prin urmare, în opinia acestuia, acțiunile pârâtului sunt nefondate și derogă de la articolului 7 alin. (2) din Legea nr. 1380 din 20 noiembrie 1997 cu privire la tariful vamal și punctul 13 din Regulamentul cu privire la modul de declarare a valorii în vamă a mărfurilor introduse pe teritoriul Republicii Moldova, aprobat prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr. 600 din 14 mai 2002.

„Slava Cargo Grup” S.R.L. a afirmat că deși organul vamal a solicitat documente suplimentare la declarația vamală, nu și-a rezervat cerința obligatorie de confirmare a acelor documente prezentate anterior. Mai mult, la depunerea declarațiilor vamale întreprinderea a respectat întru totul rigorile legale în vigoare, iar autoritatea vamală nu a elucidat acelea suspiciuni, care confirmă neveridicitatea informațiilor aduse în fața pârâtului.

În aceste condiții, reclamantul a subliniat că a depus la organul vamal acte complementare cu privire la valoarea vamală a mărfurilor identice sau similare, importate anterior, lista de prețuri ale producătorului, de care nu dispune organul vamal (documentele comerciale, vamale și de plată, facturi, scrisori de trasura etc., referitoare la tranzacții cu mărfuri identice sau similare). Totuși, Biroul Vamal nu a reacționat, având o poziție subiectivă la adoptarea actelor administrative contestate.

„Slava Cargo Grup” S.R.L. a precizat că, la acumularea informației referitoare la valoarea în vamă, organul vamal antrenat în vămuirea mărfurilor, trebuie să prezinte informații, pe care nu le are declarantul, inclusiv despre prețurile de referință la mărfurile din circuitul comerțului extern, precum și de date privind mărfurile identice sau similare, a cărora perfectare vamală a efectuat-o anterior. Totodată, s-a arătat că autoritatea vamală nu a oferit date de care dispune despre prețurile medii contractuale sau privind valoarea în vamă a unei anumite tranzacții, care ar confirma valoarea mărfii importate. De fapt, în consecință, pârâtul a recalculat valoarea în vamă și în temeiul art. 127 din Codul vamal a dispus încasarea cu titlu executoriu a sumelor de la contul unic al întreprinderii.

În plus, societatea reclamanta a invocat că acțiunile pârâtului nu au fost transparente și clare, or acesta nu a precizat motivele neaplicării metodelor determinării valorii în vamă specificate la articolele 11, 12, 13, 15 și 16 din Legea cu privire la tariful vamal. Așadar, nu s-au arătat cauzele folosirii unei metode în detrimentul alteia, dar și temeiul majorării plăților vamale.

De asemenea, în toate cazurile descrise, procesul vămuirii s-a efectuat prin verificarea fizică a mărfurilor expuse spre vămuire. Reieșind din situația relatată, reclamantul nu este de acord cu actele de inspecție emise de către autoritatea

vamală, prin care taxele vamale au fost majorate nefondat și încasate de la contul unic al întreprinderii.

Societatea reclamantă a învederat că, la 27 mai 2016, a formulat cererea prealabilă referitoare la contestarea actului de inspecție cu nr. 9050 I 1564 din 17 mai 2016. Cu toate acestea, la 30 iunie 2016, Serviciul Vamal a remis în adresa avocatului reclamantului răspunsul de respingere a cererii menționate mai sus, indicând că acțiunile autorității vamale au fost legale și întemeiate. În aceeași ordine de idei, la 7 iunie 2016, a depus cererea prealabilă, prin care a contestat actul de inspecție emis asupra declarației vamale cu nr. 9050 I 1902 din 7 iunie 2016 și nr. 9050 I 2064 din 7 iunie 2016. Astfel, la 1 iulie 2016, a fost respinsă solicitarea.

În final, reclamantul a precizat că, la 21 iunie 2016, a avansat o altă cerere împotriva actelor de inspecție emise de către autoritatea vamală asupra declarațiilor vamale cu nr. 9050 I 2172 din 14 iunie 2016. La 20 iunie 2016, i-a fost comunicat răspunsul cu nr. 28/11-11233 de respingere a cerințelor sale.

„Slava Cargo Grup” S.R.L. a solicitat anularea actelor de inspecție nr. 9050 I 1564 din 17 mai 2016; nr. 9050 I 1902 din 7 iunie 2016; nr. 9050 I 2064 din 7 iunie 2016; nr. 9050 I 2172 din 14 iunie 2016, emise de către Biroul Vamal Bălți, ca ilegale. La fel, a cerut perceperea din contul pârâtului în folosul său a sumelor încasate neîntemeiat în baza actelor de inspecție contestate (vol. I, f. d. 3).

Pe parcursul examinării cauzei, pârâtul Biroul Vamal Bălți a depus referință în întâmpinarea cererii de chemare în judecată, prin care a cerut respingerea acțiunii (vol. I, f. d. 222 – 227).

Prin hotărârea Judecătorei Bălți din 11 octombrie 2016, s-a admis acțiunea (vol. I, f. d. 246, 249 – 253).

Astfel, instanța de judecată a decis anularea actelor de inspecție nr. 9050 I 1564 din 17 mai 2016; nr. 9050 I 1902 din 7 iunie 2016; nr. 9050 I 2064 din 7 iunie 2016; nr. 9050 I 2172 din 14 iunie 2016, emise de Biroul Vamal Bălți privind calculul drepturilor de import față de „Slava Cargo Grup” S.R.L. asupra declarațiilor vamale cu nr. nr. 9050 I 1564 din 17 mai 2016; nr. 9050 I 1902 din 7 iunie 2016; nr. 9050 I 2064 din 7 iunie 2016; nr. 9050 I 2172 din 14 iunie 2016.

La fel, s-a hotărât încasarea de la Biroul Vamal Bălți în beneficiul „Slava Cargo Grup” S.R.L. suma încasată nefondat în baza actelor de inspecție anulate în mărime de 147 041, 69 lei.

Împotriva acestui act de dispoziție, Biroul Vamal Bălți a declarat apel în termenul legal (vol. II, f. d. 106). În rezultat, „Slava Cargo Grup” S.R.L. a formulat o referință, solicitând respingerea cererii acestuia (vol. II, f. d. 76 - 80).

La 24 ianuarie 2017, Curtea de Apel Bălți a dispus înlocuirea părții ieșite din proces Biroul Vamal Bălți, din cauza reorganizării, cu succesorul în drepturi și obligații civile Biroul Vamal Nord (vol. II, f. d. 82).

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 28 martie 2017, s-a respins apelul declarat de Biroul Vamal Nord, fiind menținută hotărârea Judecătorei Bălți din 11 octombrie 2016 (vol. II, f. d. 103 – 108).

La adoptarea soluției, instanța de apel a constatat situația de fapt prezentată de „Slava Cargo Grup” S.R.L. în cererea de chemare în judecată. Suplimentar, a fost reținut că intimatul a prezentat organului vamal documentele necesare în vederea confirmării veridicității datelor privind valoarea în vamă a mărfurilor importate.

În consecință, Colegiul judiciar a considerat că apelantul Biroul Vamal Nord a impus neîntemeiat pe „Slava Cargo Grup” S.R.L. să achite suplimentar impozite și taxe în sumă de 147 041, 69 le, prin aplicarea metodei de rezervă prevăzută de art. 10 alin. (1) din Legea nr. 1380 din 20 noiembrie 1997 cu privire la tariful vamal. Mai mult, la caz, nu s-a stabilit că nu era posibilă determinarea valorii mărfurilor în vamă conform actelor prezentate de declarat. Or organul vamal nici nu a adus argumente pentru a respinge documentele depuse de apelant.

Pentru a pronunța această decizie, instanța de apel s-a călăuzit de articolele 17, 178 alin. (1), 179 alin. (1) din Codul vamal, articolele 7 alin. (1) și (2), 11 din Legea nr. 1380 din 20 noiembrie 1997 cu privire tariful vamal și punctul 1 lit. v) din Metodologia de prelucrare a declarației vamale în detaliu prin procedee informatice, aprobate prin Ordinul Serviciului Vamal nr. 480 – O din 18 decembrie 2006.

La 11 mai 2017, Curtea de Apel Bălți le-a expediat participanților la proces copia deciziei integrale din 28 martie 2017 (vol. II, f. d. 110).

La 14 iulie 2017, Biroul Vamal Nord a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 28 martie 2017, solicitând casarea acesteia și a hotărârii primei instanței din 11 octombrie 2016, cu pronunțarea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

În motivarea ilegalității deciziei contestate, recurentul a afirmat că instanțele judecătorești au apreciat eronat că actul principal ce atestă costul mărfurilor este factura, iar din conținutul acesteia rezultă drepturile și obligațiile părților. Această concluzie contravine articolul 7 alin. (1) din Legea nr. 1380 din 20 noiembrie 1997 și punctului 13 din Regulamentul cu privire la modul de declarare a valorii în vamă a mărfurilor introduse pe teritoriul Republicii Moldova, aprobat prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr. 600 din 14 mai 2002.

În dezvoltarea punctului său de vedere, Biroul Vamal Nord a subliniat că tranzacțiile prezentate de „Slava Cargo Grup” S.R.L. au fost efectuate fără contracte. De asemenea, intimatul nu a prezentat un șir de acte necesare, care urmau să confirme valoarea în vamă, solicitate de biroul vamal prin fișa – act în temeiul articolului 179 din Codul vamal. Cu toate acestea, instanța de fond și instanța de apel nu au dat apreciere acestui aspect.

Recurentul a opinat că declarația vamală care se depune la organul vamal, trebuie să fie însoțită de toate documentele necesare vămuirii și valoarea în vamă a mărfii anunțată de declarant, iar datele suplimentare referitoare la această trebuie să veridice și confirmate prin acte. Totodată, s-a explicat că, în cazul în care urmează a fi confirmată valoarea în vamă a mărfii, declarantul este obligat să prezinte datele respective la cererea autorității vamale. Așadar, instanța de apel nici nu a luat considerare că organul vamal este în drept să ceară informații adiționale pentru a verifica datele din declarația vamală sau din alte acte prezentate întru confirmarea veridicității datelor declarate.

În acest sens, Biroul Vamal Nord a susținut că intimatul nu a depus nici un document din cele solicitate și din acest motiv metoda 1 de determinare a valorii în vamă nu a putut fi acceptată. Veridicitatea și autenticitatea datelor oferite de intimat nu au fost confirmate prin acte. Prin urmare, înscrisurile din fișele – act seria DV 9050 I 1564 din 17 mai 2016, seria DV nr. 9050 I 1564 din 17 mai 2016; seria DV nr. 9050 I 1902 din 7 iunie 2016; seria DV nr. 9050 I 2064 din 7 iunie 2016 și seria DV nr. 9050 I 2172 din 14 iunie 2016 confirmă că intimatul nu a depus sau a refuzat prezentarea actelor adiționale. Mai mult, actele de inspecție pe suport de hârtie, întocmite de organul vamal, nu conțin obiecții din partea reprezentantului legal al agentului economic, fiind de acord cu rectificările organului vamal.

În concluzie, recurentul a precizat că soluțiile instanțelor judecătorești sunt pripite, deoarece organul vamal nu a invocat faptul că sunt insuficiente actele pentru anunțarea valorii în vamă de declarant, ci a solicitat ca datele incluse în actele prezentate să fie confirmată autenticitatea și veridicitatea acestora.

La 22 august 2017, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție a comunicat cererea de recurs „Slava Cargo Grup” S.R.L, informând că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu este prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia (vol. II, f. d. 128)

La 29 septembrie 2017, intimatul „Slava Cargo Grup” S.R.L. a depus o referință în întâmpinarea recursului, solicitând respingerea acestuia ca inadmisibil.

Examinând admisibilitatea recursului, conform art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de Biroul Vamal Nord este inadmisibilă, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Materialele cauzei dovedesc faptul că recursul nu a fost examinat anterior, fiind respectate, totodată, dispozițiile art. 430 din Codul de procedură civilă, cu privire la subiecții abilitați cu dreptul de a depune recurs.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Prin prisma normei de drept enunțate, instanța de recurs constată că recursul declarat de Biroul Vamal Nord la 14 iulie 2017 este depus în termen, deoarece decizia integrală a instanței de apel i-a fost comunicată la 15 mai 2017, ce se adeverește prin avizul de recepție (vol. II, f. d. 112).

În continuare, audiind raportul verbal al judecătorului-raportor cu privire la încadrarea temeiurilor invocate în recurs în dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și având în vedere poziția formulată în referință, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată existența temeiului de inadmisibilitate prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Temeiurile declarării recursului sunt enumerate exhaustiv în alineatele (2), (3) și (4) ale acestui articol.

Rațiunea acestor dispoziții legale fundamentează ideea potrivit căreia judecarea recursului exercitat conform Secțiunii II-a, Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește doar problemele de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt. În aceste condiții, trebuie observat caracterul extraordinar al aceste căi de atac, la care se poate recurge doar în cazurile excepționale enunțate de dispozițiile art. 432 alin. (2), (3), (4) din Codul de procedură civilă.

Din acest punct de vedere, completul Colegiului își propune să verifice esența și temeiurile recursului, dar și argumentele privind caracterul nelegal al deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate și prin prisma drepturilor garantate de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO).

Instanța subliniază că în materie civilă Convenția nu garantează un drept de recurs, dar că o eventuală procedură de examinare a admisibilității acestuia face incident articolul 6 (a se vedea, *inter alia*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), 13 ianuarie 2009, parag. 24; *Akaki Tchaghiashvili v. Georgia*, 2 septembrie 2014, parag. 34).

În plus, un stat care dispune de astfel de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii se bucură de principiile unui proces echitabil garantate de art. 6 alin. (1), în special de dreptul de acces la o instanță și de dreptul de a fi audiat. (a

se vedea, *de exemplu, Erfar – Avef v. Grecia*, 27 martie 2014, parag. 39 – 40; *Lebedinschi v. Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, parag. 32).

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal al unei persoane poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere.

În acest sens, condițiile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia, Marc Brauer v. Germania*, 1 septembrie 2016, parag. 34; *Miessen v. Belgia*, 16 octombrie 2016, parag. 64).

În același timp, în jurisprudența sa consecventă, Curtea Europeană a precizat că interpretarea normelor de procedură reprezintă o chestiune de drept intern și ține, în principiu, de competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (*a se vedea, de exemplu, Kukkonen v. Finlanda (nr. 2)*, ibidem, parag. 25; *Vučković și alții v. Serbia (excepții preliminare)*, 25 martie 2014, parag. 80; *Miessen v. Belgia*, ibidem, para. 70).

Astfel, în conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În același context, alin. (2) și (3) ale art. 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, reglementările referitoare la formalitățile și termenele impuse de articolele 433 și 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă urmăresc protejarea interesului părții, dar și competența asigurării interpretării unitare a legii de către Curtea Supremă de Justiție. Aceste limitări urmăresc un scop legitim, îndeplinind cerințele securității juridice și buneii-administrări a justiției (a se vedea, *mutatis mutandis, Benjamin Nersesyan v. Armenia*, 19 ianuarie 2010, parag. 22; *Erfar – Avef*, ibidem, parag. 41, *Marc Brauer*, ibidem, parag. 35; *Miessen*, ibidem, parag. 67; *Trevisanato v. Italia*, 16 decembrie 2016, parag. 36 - 37).

În speță, instanța observă că, în susținerea poziției sale, recurentul Biroul Vamal Nord a invocat art. 432 alin. (2) lit. c) din Codul de procedură civilă, așa cum

este prevăzut, în mod obligatoriu, de art. 432 alin. (1) și 437 alin. (1), lit. f) din Codul de procedură civilă.

În acest sens, instanța de judecată amintește că, la pronunțarea deciziei din 28 martie 2017, instanța de apel s-a călăuzit de articolele 17, 178 alin. (1), 179 alin. (1) din Codul vamal, articolele 7 alin. (1) și (2), 11 din Legea nr. 1380 din 20 noiembrie 1997 cu privire tariful vamal și punctul 1 lit. v) din Metodologia de prelucrare a declarației vamale în detaliu prin procedee informatice, aprobate prin Ordinul Serviciului Vamal nr. 480 – O din 18 decembrie 2006.

Completul judiciar notează că-i revine obligația de a verifica dacă argumentele recurentului, rezumate mai sus, întrunesc condițiile necesare pentru a declara admisibil cererea acestuia, inclusiv dacă normele de drept invocate în favoarea punctului său de vedere sunt incidente la soluționarea fondului cauzei.

Totuși, din analiza conținutului cererii de recurs, reiese în mod cert că recurentul a reluat criticile formulate în faza procesuală anterioară și asupra cărora instanța de apel deja s-a pronunțat, în special nu a fost demonstrată interpretarea eronată a legii.

În baza celor prezentate, completul Colegiului opinează că Biroul Vamal Nord nu a adus suficiente argumente cu privire încălcările comise de instanța de apel, pe care le-ar fi considerat esențiale și ar putea obliga instanța de recurs să primească cererea acestuia spre examinarea în fond și, eventual, să caseze hotărârea judecătorească contestată. Prin urmare, temeiurile invocate nu sunt compatibile cu cerințele prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi audiat”, garantat de Convenție, instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea, *inter alia*, *Helle v. Finlanda*, 19 decembrie 1997, parag. 55; *Latourniere v. Franța*, 10 decembrie 2002, parag. 2; *Hansen v. Norvegia*, 2 octombrie 2014, parag. 71 – 74). De fapt, în concepția instanței europene, art. 6 alin. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs, ca fiind „lipsit de șanse de succes” (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), *ibidem*, parag. 24; *Beniamin Nersesyan*, *ibidem*, parag. 23 – 24; *Akaki Tchaghiashvili*, *ibidem*, parag. 34 sau *Papaioannou v. Grecia*, 2 iunie 2016, parag. 45).

Mai mult, instanța observă că, *în principiu*, recurentul a formulat prezenta cerere după ce a beneficiat de o procedură contradictorie pe fond și a avut posibilitatea de a fi audiat de o primă instanță și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept relevante litigiului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Levages Prestations Services v. Franța*, 23 octombrie

1996, parag. 48; *A. Menarini Diagnostics S.R.L. v. Italia*, 27 septembrie 2011, parag. 59; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, parag. 34).

În sfârșit, în limitele impuse de art. 439 alin. (3) din Codul de procedură civilă, instanța conchide că recursul dedus judecății nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, adică nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, care ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicări eronate a normelor de drept material sau procedural din partea instanței judecătorești ierarhic inferioară.

Din aceste raționamente, completul Colegiului constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă. Deci, conjunctură stabilită mai sus confirmă că există un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul urmărit, iar, în viziunea instanței, însăși esența dreptului de acces la instanță nu a fost afectată.

În conformitate cu art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Astfel, având în vedere circumstanțele stabilite *supra*, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție decide în mod unanim că recursul declarat de către Biroul Vamal Nord nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinarea în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Biroul Vamal Nord.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Tatiana Vieru

Judecători

Nicolae Craiu

Oleg Sternioală